

Arrest

nr. 237 749 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 19 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst door haar familie te worden vermoord.

De commissaris-generaal stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat hij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag dan ook worden verwacht dat de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in het land van herkomst worden uitgeput, wat verzoekster in casu niet heeft aangetoond. Zo (i) heeft verzoekster nooit klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie en nam ze geen initiatief om juridisch advies in te winnen, (ii) kunnen de autoriteiten niet optreden tegen feiten waarvan zij niet op de hoogte worden gesteld, (iii) volstaat verzoeksters betoog niet dat zij in haar toestand enkel dacht aan vertrekken en onder stress stond, (iv) kan, gezien zij geen klacht heeft ingediend, niet worden besloten dat zij bij een klacht met tegenkanting door de politie zou worden geconfronteerd, (v) betreft verzoeksters stelling dat twee neven die bij de politie werken,

haar zouden tegenwerken, slechts een vermoeden (vi) stelt verzoekster nooit problemen te hebben gehad met de politie en (vii) volstaat het niet dat zij 'meent' persoonlijk niet te kunnen rekenen op veel bescherming door de Albanese autoriteiten. Naast deze vaststellingen, verwijst de commissaris-generaal naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en professionele autoriteiten te professionaliseren en corruptie verder aan te pakken. Er wordt besloten dat uit deze documentatie volgt dat de in Albanië opererende autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden in geval van eventuele veiligheidsproblemen.

Verzoekster stelt dat de informatie in de COI Focus van 27 juni 2018 niet actueel is. Zij verwijst naar diezelfde COI en andere documenten en stelt dat hieruit blijkt dat de autoriteiten zich niet bezighouden met intra-familiaal geweld, dat de oplossingen in de COI niet adequaat zijn, dat zij niet van de bescherming door de Albanese autoriteiten zal kunnen genieten, dat zich beroepen tot de ombudsman onnodig is, dat actie door de politie tegen geweld tegen vrouwen beter wordt maar nog veel gebreken vertoont en dat corruptie nog steeds een probleem is.

Verzoekster verwijst nog naar een laatste ervaring op het politiecommissariaat en stelt dat ze geen enkele hulp konden bieden en dat aan haar echtgenoot werd beweerd dat hij snel bevrijd zou worden. De Raad stelt echter vast dat dit een loutere bewering betreft die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster zelf dat zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie, ook niet van andere feiten. Nu is vastgesteld dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te komen, berust haar stelling dat zij niet van bescherming door de Albanese autoriteiten zal kunnen genieten niet op enige concrete ervaringen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar artikelen en rapporten omtrent o.a. geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Dat de Albanese autoriteiten verzoekster niet zouden kunnen of willen helpen, wordt dus allerminst aangetoond.

Zij verwijst ten slotte nog naar haar twee neven en hun beweerde invloed binnen de politiemacht, en de mogelijke represailles bij het indienen van een klacht. Dit is echter een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud. Dit betoog doet geen afbreuk aan het motief hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij beperkt zich nogmaals tot een loutere bewering die zij niet met enig begin van bewijs aantoonst.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”.

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 19 juni 2020 verzet verzoekende partij zich tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure zonder de mogelijkheid om te worden verhoord en is van mening dat deze procedure de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie evenals de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet schendt.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partij de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij mondeling eventueel zou willen uiteengezet hebben, zodat haar recht

op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

De Raad ziet bovendien niet in, noch wordt door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op een gelijke behandeling geschonden wordt. Immers, verzoekende partij heeft net (zo)als eenieder die in het kader van de louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet vraagt om gehoord te worden, de mogelijkheid om haar opmerkingen met betrekking tot de (in) de beschikking (opgenomen grond) te formuleren, een mogelijkheid die zij *in casu* ook daadwerkelijk benut. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* echter niet het geval. Thans ligt in de vorm van voormeld bijzondere machtenbesluit een objectieve verantwoording voor, voor de huidige procedurele wijzigingen en maatregelen in het kader van de Covid-19 pandemie. Dat de rechter in toepassing van de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit wat betreft de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure, de mogelijkheid heeft alsnog een zitting te organiseren, doet niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

3.2. Verzoekende partij voert verder in haar pleitnota het volgende aan: *“Overwegende dat verzoekster volgende elementen wenst te benadrukken indien deze Rechtsmacht van mening moest zijn dat huidige zaak niet ontvankelijk is voor enig mondeling debat, et dat het voor haar niet nodig is om verzoekers te verhoren, met name wat betreft de verschillen die tegenpartij benadrukte.*

Dat het veelzeggend is vast te stellen dat tegenpartij haar beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus hoofdzakelijk grondt op de tegenstrijdigheden betreffende details en die niet toestaan de vervolgingen waarvan verzoekers het slachtoffer waren in twijfel te trekken.

Dat verzoekster zich anderzijds betreffende deze elementen heeft uitgelegd in termen van verzoekschrift en deze onduidelijkheden kon uitleggen.

Dat twee personen een situatie duidelijk niet op dezelfde manier beleven en dat men noodzakelijkerwijs tegenstellingen zal noteren bij het verhoren van twee personen op verschillende momenten.

Dat het arrest van onderhavig gerecht dd. 17.10.2017 luidt (nr. 194 936) : « de verklaringen van de verzoekster, in een algemene context en de huidige situatie in Albanië, meer consistent en waarschijnlijk zijn dan de verklaringen van de verwerende partij in de bestreden beslissing (...) bepaalde vergissingen of onduidelijkheden worden weliswaar door de verwerende partij vastgesteld maar ze volstaan niet om een verhaal met een ervaring in veel aspecten als onwaarschijnlijk te beschouwen. [...] derhalve [...] het voordeel van de twijfel moet de verzoekster vergunnen betreffende de geloofwaardigheid van de feiten en van de vrees zoals aan het licht gebracht in de huidige context in Albanië».

Dat bijgevolg rekening gehouden moet worden met de algemene context in Albanië en dat tegenpartij zich tijdens haar onderzoek niet kan beperken tot het noteren van de onduidelijkheden in de verhoren van verzoekers, zonder zich zelfs vragen te stellen over de algemene context in Albanië.

Dat in een arrest van 23 november 2017 (nr. 195 323), deze Rechtsmacht al van mening was dat tegenpartij rekening moest houden met de algemene veiligheid context in het land : “6.14. Il ne ressort, par ailleurs, ni de la décision attaquée, ni d'aucun élément du dossier, qu'il existerait des raisons de penser que le requérant pourrait échapper pour un motif quelconque au climat de suspicion évoqué plus haut et au risque qui en découle.

6.15. En conclusion, au vu de la radicalisation du régime burundais, de son isolement international, de sa paranoïa croissante, du climat de terreur régnant au Burundi où sont perpétrées de graves violations des droits de l'homme, des accusations portées par Bujumbura à l'encontre de la Belgique, accusée de soutenir la rébellion, de l'exil et de l'hébergement en Belgique de nombreux membres de l'opposition et de la société civile ainsi que de la surveillance accrue par les autorités burundaises des entrées et des sorties de leurs citoyens du territoire, le Conseil estime que le seul fait pour le requérant d'avoir quitté son pays pour la Belgique, où il a introduit une demande d'asile, suffit pour établir dans son chef l'existence d'une crainte de persécution au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980”.

Dat verzoekster in het kader van haar beroep voldoende aantoont dat de veiligheid in Albanië problematisch was.

Dat tegenpartij nergens aantoont dat de vrees van verzoekers niet gegrond is.”.

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar pleitnota de voorgaande argumentatie aangaande tegenstrijdigheden/onduidelijkheden niet dienstig kan aanvoeren aangezien in de bestreden beslissing en de beschikking nergens wordt verwezen naar tegenstrijdigheden/onduidelijkheden op basis waarvan haar huidig verzoek zou zijn geweigerd. Zij heeft dergelijke argumentatie overigens in haar verzoekschrift ook niet aangehaald.

In de bestreden beslissing en de beschikking wordt immers vastgesteld dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoekende partij geenszins gedaan heeft. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar aangehaalde problemen door haar zwangerschap nooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie over deze problemen ingelicht. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing in de pleitnota naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

3.3. Daarnaast laat verzoekende partij gelden dat zij verontrust is door een brief van deze Raad van 29 april 2020 waarbij sprake is van een lek van haar persoonlijke gegevens en in handen gekomen is van derden. Zij stelt dat niets toelaat te waarborgen dat de elementen van haar verzoek om internationale bescherming niet ter kennis van leden van de Albanese gemeenschap in België werden gebracht.

Haar voorgaand betoog is niet dienstig en mist feitelijke grondslag aangezien er in het kader van haar dossier geen lek is geweest van haar persoonlijke gegevens en zij bijgevolg ook geen brief heeft ontvangen van deze Raad op 29 april 2020.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS